

Навколо ні душі, я лежу посеред дороги, при смерті. Я не відчуваю нічого, ні холоду, ні болю, абсолютна тиша всередині мене, ніби й дух вже покинув моє тіло. Хоча здавалось би, він покинув його ще тоді, коли я сиділа в тому темному підвалі, прикута до ліжка. Дух полетів до світла, полетів туди, де його не тримають проти волі. І я хотіла на світло, але потрапила у ще глибшу темряву коли закрила очі. Я думала це все. Я вибігла на дорогу, спіймати машину і врятуватись. А машина спіймала мене. Але, може, ось це він, мій порятунок. Проте, не в цьому випадку. Він знайшов мене знову і несе туди, звідки я так відчайдушно намагалась утекти. Я не відчуваю дотепер абсолютно нічого. Я хочу кричати голосно, щоб кожен почув мій голос, і я кричу, але ніби лише у своїй уяві. Я хапаюсь за останню надію на життя, але я щоразу промажую, щоразу не можу дотягнутись. Він приніс мене назад у підвал і я закінчую тим, чим почала. Я знову прикута. Я знову бачу лише темряву. Він знову мене накачує таблетками, я втрачаю свідомість, він мене фотографує. Я знову лялька, така ж нерухома, я знову маріонетка в його руках. Він розвішує всі мої фото на стіни, щоб коли я відкрию очі бачила на скільки я жалюгідна, на скільки легко керувати мною, коли я не підвладна свідомості. У мене немає сили навіть заплакати, у мене немає сили сказати хоч слово. Я в полоні і мене нікому врятувати.

Я прокинулась. Ранок. На дворі сонце. Пташки співають. Але мені не радісно, мені вкотре наснилось жахіття. Уже рік минув після викрадення і після тієї аварії. 2 травми за один раз. Як я це витримала? А ніяк, я досі ходжу до психолога, але він мені не допомагає. Ніхто мені вже не допоможе. Як тільки я закрию очі, я бачу себе на тій дорозі, усю в синцях і крові. І бачу як Він до мене підходить, хапає за плечі, трясє і кричить: "Я тобі говорив, не намагайся втекти. Усього одне правило: Не намагайся від мене тікати!". Щоразу після цих флешбеків я беру свій щоденник і пишу вірші із болю, страждань, співчуття, злості. Мене підвели мої інстинкти, я підвела сама себе. "Як ти могла так потрапити у пастку, як тебе могли так обманути?", - повторюю я це щоразу як мантру. Я почала страждати через усвідомлення своєї самотності, безпорадності й туги, тому я намагалась перебороти екзистенціальний тягар переходом у стан екстатичного трансу. Для цього є багато можливостей і одна з них ненависть і агресивність.. Забути, ні, треба забути, жити далі. Але як я житиму, коли він ще на волі. Я повинна його знайти, я повинна його спіймати, я повинна його покарати. Ось це має стати моєю мантрою.

Нарешті я вийшла з цього трансу, вилізла з безодні своїх думок і встала з ліжка. Потрібно збиратись на роботу. Я дуже щаслива, що повертаюсь у редакцію. Правда, не хочу бачити всіх цих нестерпних облич. Не уникнути пи-

тань про ті події, про мій стан. Це не сенсація, це жах, такого і ворогу не побажаєш. Хоч моя робота і одна з причин чому я потрапила у це становище, але я все одно її люблю, люблю докопуватись до суті, викривати людям правду про все те, що відбувається у світі. Тому наразі моя місія знайти Його. Він має заплатити за те, що зробив зі мною. А якщо я не єдина Його жертва?

- Привіт, Вікі, як ти? - вириває мене з думок, Аня.

- Привіт, Ань, та гуд, ось працюю над репортажем.

- Тобі Славка вже дав роботу? - єхидно усміхнулась колега.

- А що є якісь проблеми? - не приховуючи своє невдоволення запитала я.

- Та ні, просто запитую. Я до тебе не просто так підійшла, а у справі. Не хочеш після роботи в ХобіПаб, випити якогось елю, поговорити по душах як в старі добрі, я пригощаю?

- Ань, вибачай, але в мене вже є плани, тому якось іншим разом, - впевнено відказала я.

- Ех, шкода. Ну тоді тримай мене на зв'язку. Пакеда, - обняла мене Аня і швидко направились до свого робочого місця.

Насправді, щоб ви знали, я не маю ніяких планів. Просто не хочу спілкуватися з цією вискочкою і лицеміркою Анею. Вона мене завжди дратувала. На роботу ми влаштувались практично одночасно, спочатку дуже тепло спілкувались, але коли зайшла мова про підвищення, то її ніби підмінили і вона всілякими способами намагалась вставляти мені палки в колеса. До речі, підвищення отримала я, а Аня ледь не тріснула від заздрості. А ще мені Таня говорила, що коли мене викрали, то Аня у редакції почала вести себе як королева, і всіх запевняла, що то тільки моя вина, що я лізла не у свої справи. Вона сподівалась, що Слава віддасть їй моє місце, але він у буші знав, що я сильна і я повернусь, і втру всім носи. Так от, коли я таки повернулась, то Аня як "обісралась", почала підлещуватися до мене і шкодувати. Фу, мерзотниця. Ненавиджу таких людей. Я б її звільнила, але її рятує те, що вона чудова журналістка, майстер своєї справи.

- Здоров, красуню. Як працювалось? - обійняв ззаду Слава.

- Чудово. Я давно готова працювати, навіть не помітила як пролетів робочий час. Бачу тут Аня без мене вже хазяйнувала?

- Ха-ха-ха. Вона намагалась, але я їй не давав.

- І правильно, їй до мене ще рости і рости, - зареготала я так голосно, що Аня почула.

- Тсс, он вона вже обертається.

- А ти де пропадав увесь день, у редакції тебе не було?

- Та був на зустрічі, вже хотів їхати до дому, але подумав дай сюди заїду з

тобою побачуся. І заразом тебе підвезу.

- Не відмовлюсь. У мене ще пляшечка вина в холодильнику є, правда, нічого з їжі до нього немає, але можемо щось замовити.

- Вік, ти, що на побачення мене запрошуєш? - підморгуючи запитує Ярослав.

- А-ха-ха, ну Слав, - вдарила його по плечу, - це просто дружня вечеря.

- Ну якщо просто, і дружня, і з вином, тоді зранку повезеш ти нас на роботу.

- Ого, невже бос мені довірить машину? - єхидно посміхаюся я.

- Розіб'єш - звільню! - зловісно відказав Слава, але через декілька секунд після цього голосно засміявся.

- Ходімо вже, а то я передумаю, - вкотре стукнула я його у плече.

І ми спустились до автостоянки. Я люблю коли Ярослав підвозить мене до дому. Взагалі люблю його компанію. Він як брат, підтримує мене у важку хвилину, витягував і досі витягує як може мене з депресії. Слава взяв у редакцію мене під своє крило, і все, що я досягла завдяки його наставництву. До речі, Аня із заздрощів поширює плітки, що я отримала підвищення через ліжку. Ага, звісно, не може ніяк змиритися з поразкою.

Слава також вчив мене їздити на своїй машині, але оскільки я ще не маю власної, то він час від часу мене підвозить, або позичає мені на деякий час свою ластівку. Голову мені з плечей, якщо з нею щось трапиться.

Зі Славою ми дуже часто бачимось, адже тепер я живу в тому самому будинку, що і він. Я мусила перебратися в іншу квартиру після викрадення, адже в старій я не почувалась захищеною. Він знав практично кожен мій крок, знав, де я жила, і від цього усвідомлення в мене стискає у грудях.

Ось ми і дісталися місця призначення, я виходжу з машини, і глибоко вдихаю свіже повітря, і насолоджуюсь тишею. Я дивлюсь навкруги перш ніж зайти до під'їзду. Можливо, я параноїк, але мені так спокійніше, якщо переконаюся, що за мною ніхто не спостерігає. Страх, а потім злість переповнювали мене, коли я помітила в кінці вулиці якийсь силует. Цей силует нагадував мені Його. Невже Він тут? Невже знову прийшов по мене. Я закрила очі, похитала головою заперечуючи цю думку, і відкрила знову, а Він досі стояв на тому місці, стояв непохитно, ніби хотів, щоб я знала, що Він поруч. Але я Його не боюсь, не тепер...

Слава махаючи перед очима рукою говорить:

- Ей, ти тут? Вікі, що з тобою, ти ніби привида побачила?!

Я ледь приходжу до тями і відповідаю:

- Так і є, Він повернувся, - я закриваю руками обличчя, готова вже розплакатись, але Слава не дає мені цього зробити.

- Вікторіє, зберись, досить тобі боятися Його, адже тепер ніхто тебе не торкнеться і пальцем, я не дозволю. І до того ж там нікого немає. То просто якийсь пес пробіг, а під світлом ліхтарів тобі видалась якась тінь. Ходімо всередину.

- Так, мабуть, ти правий, то на мене нахлинули спогади. Мені набридло боятися кожної тіні, силуету, кожного шуму. Я вже втомилась боятися. Я втомилась переживати у сні ті ж самі події. Я ніби в матриці часу. Все повторюється по колу. Я втікаю, мене збиває машина, Він забирає мене назад, знущається, і я знову втікаю, і він сердиться ще більше. Але знаєш, що саме цікаво? Він лише накачував мене наркотиками і фотографував, міг вдарити, коли я не слухаю, але ніколи не дозволяв собі більшого. Також повторював лише дві фрази: " Одне правило: не намагайся втекти" і "Тобі подобається бути під об'єктивом?". А ще я ніколи не бачила його обличчя і не чула справжній голос. І від цього мені справді стає лячно. А якщо це хтось із мого кола оточення?

- Ти мені ще цього ніколи не розповідала. Мені шкода тебе. А знаєш, що? Завтра на роботу не йдемо, я тебе навчу декілька прийомів самооборони, щоб ти почувалась впевненішою і змогла себе захистити, по руках?

- Так, а зараз я б хотіла випити чогось білого сухого.

Наступного дня, Слава тарабанив уже з самого ранку по дверях. Здавалось я тільки лягла спати, а вже котра година?

- Слав, я не відчиню, йди спати, зараз тільки 8 година ранку, дай поспати хоч до 10! - крізь сон пробубніла я.

- Вік, я зараз виламаю двері. Ти мала бути на роботі, а я тебе залишив удома, тому не вимахайся і вставай.

- От мерзенний каторжник.

- Я все чую, - обіззався Слава.

- Бу-бу-бу, встаю, встаю.

- Збирайся, я буду чекати тебе знизу, в спортзалі.

- Гарзд, бос.

Я доволі швидко зібралася і пішла до місця призначення. Ярослав вже займався. Я підкралася тихенько ззаду і обійняла його.

- Радий, що ти все ж прийшла.

- Я не хотіла, але ти мене так просто би не залишив у спокої.

- Це правда, я той ще тиран.

- А-ха-ха. Неправда, - заперечила я, на що Слава усміхнувся і відповів, - Тобі з боку краще видно. Отже, розпочнемо.

Мене чекала довге і виснажливе тренування. Слава ніби хотів вибити з

мене усі негативні думки і в нього це прекрасно виходило. Ми увесь день провели разом гамселячи грушу.

Під вечір з'явилася кріпатура і я ледь пересувалась. До квартири потрапила пізно і була сильно втомлена, але роботу, на жаль, бос на цей раз не відміняв. Оскільки я вже повечеряла в місті разом зі Славою, то можу не відволікатися на приготування їжі, а відразу братися за статтю. Коли я відчинила двері, то заціпеніла від того, що побачила. Квартира була розгромлена: усі речі розкидані, меблі перевернуті, дещо зламане та розбите, і у центрі всього безладу лежала фотографія, на якій зображено моє обличчя без свідомости, а ззаду фотографії надпис: "Поверни мені те, що забрала, бо інакше вже не прокинешся".

